

GREETJE VAN DEN BERG

Villa Esperanza

Even bijkomen in Saint-Cyprien Plage in Zuid-Frankrijk,
dacht ze. Maar dat loopt allemaal heel anders.

Roman

Greetje van den Berg

Villa Esperanza

Uitgeverij Zomer & Keuning

De vrouw die Restaurant De Opkamer betrad droeg een eenvoudige, rode jurk die net op haar knie viel. Ze was van gemiddelde lengte, maar leek langer door de rode pumps met hoge hakken die ze droeg. Haar golvende, donkerblonde haar was tot een knot opgestoken, waarbij een paar losse plukken nonchalant langs haar wangen vielen. Ze was niet heel jong, maar zeker ook niet oud te noemen. Niemand zou durven beweren dat ze overdreven aantrekkelijk was, en toch draaide een deel van de gasten van De Opkamer hun hoofden in haar richting toen ze voorbijkwam. Haar hakken tikten op de roodbruine plavuizen, terwijl ze met een glimlach om haar mond in de richting van een jonge man liep, die in een hoek op haar zat te wachten en opstond om haar met een omhelzing te begroeten.

‘Gitta van Brussel, men zegt dat mannen knapper worden naarmate ze ouder worden, maar dat gaat zeker ook voor sommige vrouwen op.’

‘Je vlijt me, Axel,’ lachte ze zonder een greintje ijdelheid. ‘Vlak voordat ik hiernaartoe ging, keek ik in de spiegel en dacht iets heel anders. Laat ik maar bekennen dat ik ’s morgens steeds langer werk heb om mezelf een beetje toonbaar te maken.’

Ze ging zitten op de stoel die hij aanschoof. ‘En dan zeggen ze dat jonge mannen geen manieren meer hebben,’ zei ze mild spottend. ‘Daar ben jij duidelijk een uitzondering op.’

Gitta straalde zelfvertrouwen uit. In de loop der jaren had ze geleerd hoe ze daarmee haar onzekerheid en spanning kon maskeren. Zelden was ze nerveuzer geweest dan op dit moment, maar ze leunde schijnbaar ontspannen tegen de stoelleuning en keek waarderend om zich heen. ‘Dit restaurant is onlangs gerenoveerd. Sindsdien ben ik er niet meer geweest, maar ik moet zeggen dat het erg mooi geworden is.’ De ober bracht de lunchkaart. Ze bestelde een espresso en opende de kaart, zonder erin te kijken. ‘Hoe gaat het met de jonge vader?’ informeerde ze met een glimlach. Axel van

der Heijden zag er zoals gewoonlijk goed uit. Zijn korte, donkere haar was keurig geknipt en hij droeg een modern blauw kostuum. Bij de begroeting had ze gezien dat hij daar soepele cognackleurige schoenen met een spitse neus onder droeg die het bijna uitschreeuwden dat ze peperduur waren geweest. ‘Groeit en bloeit je eerstgeborene zoals het behoort? Ik heb me laten vertellen dat zo’n eerste kind een hoop drukte en gedoe met zich meebrengt en dat jonge vaders in deze periode nog weleens wat aandacht van hun geliefde tekortkomen.’

Ze wist dat een dergelijke vraag bij elke jonge vader een stroom van trots, vermoeidheid en vreugde teweegbracht, die ervoor zou zorgen dat ze zelf even niets hoefde te zeggen. Axel was daar geen uitzondering op. Terwijl ze hem hoorde vertellen dat hij en zijn vrouw ’s nachts om beurten hun zoon verschoonden, vroeg zij zich af wat hij straks voor haar in petto zou hebben. Over het manuscript dat ze een maand geleden bij hem had ingeleverd, had ze zelf een goed gevoel, maar in plaats van zoals gebruikelijk een paar dagen later per mail te reageren met een lijst met kritische kanttekeningen, had Axel aangegeven dat hij met haar wilde lunchen. Moest ze dat als een goed of juist als een slecht teken interpreteren?

Het was natuurlijk best mogelijk dat hij na de geboorte van zijn zoontje zo druk was geweest dat hij niet aan het lezen van het manuscript was toegekomen. Die kans schatte ze hoog in, al had ze zelf geen ervaring met het krijgen van kinderen. Haar man Lennart en zij hadden nooit kinderen gekregen. Haar man...

Niet aan denken nu. Ze moest zich op dit gesprek concentreren. Op dit moment was dat nog belangrijker dan anders. Ze had het warm en wuifde zichzelf koelte toe met de lunchkaart.

Axel schoof zijn mobiele telefoon in haar richting en ze begreep dat het tijd werd om foto’s van kleine Tim te bekijken. Een ober bracht haar espresso en informeerde of ze al iets van de lunchkaart hadden uitgezocht. Axel verzocht hem later terug te komen. Enthousiast toonde hij haar de

foto's van de geboorte van zijn eerste kind. Ze zag kleine Tim, nadat hij net ter wereld was gekomen, plakkerig, bloederig en rimpelig. 'Prachtig,' loog ze met overtuiging en ze bedacht dat het niet anders kon dan dat Axel goede berichten voor haar had. Negatief nieuws zou hij toch nooit zo lang voor zich kunnen houden? Langzaam maar zeker begon ze er vertrouwen in te krijgen en ze herwon haar kalmte. Vanuit haar nek kroop hoofdpijn omhoog. Ze trachtte haar schouders te ontspannen.

Nadat ze de hele fotoserie had bekeken, was de ober terug. Ze wierp een blik op de lunchkaart en bestelde een Griekse salade. Axel ging voor een broodje met tonijnsalade. Nadat hun bestelling was opgenomen, viel de stilte, een stroperige, ongemakkelijke stilte.

Axel schraapte een paar keer zijn keel.

Haar nervositeit keerde in volle hevigheid terug.

Om zich een houding te geven, schoof ze haar stoel wat achteruit en sloeg haar benen over elkaar. Koortsachtig zocht ze naar een onderwerp om de stilte te verbreken. Axel was haar voor. 'Ik denk dat het tijd wordt om ter zake te komen. Je zult al wel in de gaten hebben gehad dat het dit keer iets anders dan anders verliep.'

'Ik vroeg me al af of ik dat als een positief of een negatief teken moest zien.' Haar stem piepte een beetje. Ze dacht aan al die andere keren dat ze een manuscript had ingeleverd bij haar oude vertrouwde uitgever, een volumineuze man met een glanzende schedel, die haar eerste vijftwintig boeken binnen zijn kleine uitgeverij met wisselend succes had uitgegeven zonder ooit moeilijk te doen. Sinds drie jaar was de kleine uitgeverij verkocht aan een uitgeverijgigant, waar het onder dezelfde naam verderging, maar onder een heel andere leiding. Vanaf dat moment had ze met Axel van doen, een jonge, joviale man aan wie ze erg moest wennen. Niet eerder had ze na het inzenden van haar manuscript van haar uitgever hele lijsten ontvangen met kritische op- en aanmerkingen en suggesties om het anders te doen. Axel vond dat haar boeken vooral ontspannend moesten zijn en bovendien moderner. Na aanpassingen van haar kant waren de

boeken uitgegeven. Helaas waren de recensies op deze romans niet direct enthousiast. ‘Van Brussel mist diepgang’ was nog de meest lovende. Aan het begin van haar carrière had ze gedroomd op een dag een groot en gevierd schrijfster te zijn. Die droom leek juist nu verder weg dan ooit.

Bij deze derde roman voor Axel had ze alvast rekening met zijn wensen gehouden, en daarom had ze gemeend dat er geen problemen zouden zijn. Nu ze naar zijn gezicht keek, wist ze dat ze een verkeerde inschatting had gemaakt.

‘We hebben van de week redactievergadering gehad, en daarbij is jouw nieuwe manuscript besproken. Ik heb helaas geen goed nieuws voor je. Zelf twijfelde ik na het lezen van dit boek. Het is net alsof je jezelf niet bent geweest. Dat waren de anderen met me eens, en we zijn dan ook tot de conclusie gekomen dat we dit niet gaan uitgeven.’

Hun bestelling werd gebracht.

Het ‘eet smakelijk’ van de ober werd door geen van tweeën beantwoord.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg ze nog eens ten overvloede. ‘Wanneer jullie het anders willen, kan ik toch delen herschrijven? Je hebt altijd kanttekeningen die ik zonder moeilijk te doen verwerk. Waarom zou dat nu niet kunnen?’

‘We willen graag jongere schrijvers aantrekken,’ bekende Axel. ‘Onze uitgeverij moet de hedendaagse jonge vrouw aanspreken, die carrière maakt en af en toe een lekker boek wil lezen.’

Langzaam maar zeker begon de betekenis van die woorden tot haar door te dringen. Het ging Axel niet alleen om dit boek. Zijn mededeling betekende het einde van hun samenwerking. Ze moest het veld ruimen voor de jongere garde.

‘Niemand weet hoe oud ik ben,’ probeerde ze met de moed der wanhoop. ‘En ik ga met m’n tijd mee, dat is niet aan leeftijd...’

‘Je schrijft al zo lang,’ viel hij haar in de rede. ‘Iedereen met een beetje verstand zal weten dat je geen jonkie meer bent en je schrijfstijl is wat oubollig. Bovendien... eerlijk gezegd... de verkoopcijfers van je boeken laten nogal te wensen over.’

‘De tijden zijn inderdaad veranderd. Ik heb lang succes gehad. Langzaam maar zeker daalden de laatste tien jaar de verkoopcijfers. Volgens Johannes Fransen, mijn vorige uitgever, had dat te maken met de huidige tijd, waarin mensen steeds minder lezen.’ Ze prikte lusteloos in haar salade. Kennelijk kwam een ongeluk nooit alleen. Dit kon ze er niet bij hebben. Niet nu het ernaar uitzag dat ze voor zichzelf moest gaan zorgen. Ze moest moeite doen om niet in paniek te raken.

‘Dan heb je met Johannes ontzettend veel geluk gehad,’ constateerde Axel schaamteloos. Hij keek haar onderzoekend aan terwijl hij een onbehoorlijk grote hap in zijn mond stak. ‘Het spijt me,’ mompelde hij met volle mond. ‘De tijden zijn veranderd.’

Ze haalde diep adem en schoof haar bord van zich af. Wanneer ze nog een hap zou nemen, werd ze misselijk. ‘Nou ja...’ Ze probeerde onaangedaan te kijken. ‘In feite komt het me wel goed uit. Ik denk er al een poosje over na om het eens elders te proberen bij een uitgeverij waar ik meer mogelijkheden heb.’

Het klonk niet overtuigend.

‘Ik zit nu al zo lang bij dezelfde uitgeverij. Ook voor een auteur is het soms goed om eens elders te kijken. Jullie willen steeds luchtiger verhalen en dat is niet wat ik wil.’

‘Dan hoeft ik me dus niet erg schuldig te voelen?’

‘Ach, jij bent ook maar een klein radertje in het geheel. Anderen trekken aan de touwtjes. Jij moet doen wat je wordt opgedragen.’

Ze zei het met nadruk en ze zag dat ze hem raakte. Zijn donkere ogen versmalden zich, zijn ronde, jongensachtige gezicht kreeg een kleur en om zich een houding te geven, stak hij nog maar eens een enorme hap in zijn mond. Hij kauwde verbeten. Het loste niets op, maar het deed haar toch goed. ‘Jammer Axel, dan scheiden hier onze wegen.’ Ze glimlachte, stond op en stak hem over de tafel haar hand toe, zodat ze hem niet hoefde te kussen. ‘Sorry, dat ik nu moet gaan. Over een halfuurtje heb ik een nieuwe afspraak.’ Wat kon het haar schelen dat hij er geen woord van geloof-

de? Als ze maar uit de buurt was van de man die haar eerst een halfuur had zitten te vervelen met verhalen over en foto's van een lelijke, verkreukelde baby. Vanmorgen had ze overwogen om een kraamcadeautje mee te nemen, maar bij nader inzien had haar dat overdreven geleken.

Nu was ze blij dat ze het niet had gedaan.

Nooit meer Axel.

Nooit meer van die lijsten met opmerkingen die haar boeken geen goed deden. Voordat haar jonge uitgever van de schrik was bekomen, liep ze het restaurant al uit. Haar hoge hakken tikten zelfverzekerd op de vloer, haar rug was recht en om haar mond speelde een glimlach alsof ze net het contract van haar leven had binnengesleept.

Ze had geen idee dat hoofden zich naar haar omdraaiden toen ze voorbijging. Buiten zwaaide ze via het raam nog eens naar Axel. Hij beantwoordde haar groet zonder enthousiasme. Ze trok haar schouders op. De hoofdpijn was terug.

In de loop van de middag was de boodschap van Axel meer en meer tot Gitta doorgedrongen. Nadat ze een paar paracetamols had ingenomen, bracht ze een tijd achter haar computer door om haar financiële toestand op een rijtje te zetten. Ze zou het nog een poosje kunnen uitzingen, maar moest wel naarstig op zoek naar een andere uitgever. Haar ergste paniek was daarmee gezakt. Ze wist dat het haar goeddeed om met praktische zaken bezig te zijn en daarom was ze naar de supermarkt gegaan en had daar de ingrediënten gekocht voor Lennarts favoriete gerecht: zomerstamppot van andijvie, zoete aardappel, zongedroogde tomaatjes, paprika en fetakaas.

Ze was net klaar met het gerecht toen ze Lennarts auto aan hoorde komen. Vanaf een onopvallende plek voor het raam zag ze hoe hij zijn auto voor de garage tot stilstand bracht. Rustig wachtte hij totdat de garagedeur na een druk op de knop omhoog schoof. In het licht van de zon, die op deze junidag gul scheen, zag ze zijn vertrouwde profiel: zijn scherpe neus, die ze altijd liefdevol Grieks had genoemd,

zijn zware, donkere wenkbrauwen, zijn dunner wordende zwarte haar dat inmiddels doorweven was met grijs. Hij leunde met zijn linkerarm tegen het gesloten raampje van zijn auto, de mouw van zijn witte overhemd achteloos omhoog gerold. Aan een haakje hing zijn colbert, waarvan hij vond dat hij die als directeur van een middelgrote bouwonderneming moest dragen wanneer hij met klanten sprak.

Zo was Lennart. Hij wist precies hoe het hoorde en zou daar niet snel van afwijken. Na al die jaren kende ze hem zo goed. Ze wist hoe hij zijn ontbijt het liefste at, dat zij z'n stropdassen beter kon strikken dan hijzelf, dat hij tijdens het lezen van z'n krant niet gestoord wilde worden, dat hij meestal op zijn buik sliep. De gedachten aan al die kleine eigenaardigheden van hem deden bijna lichamelijk pijn.

In april hadden ze zijn vijftigste verjaardag op bescheiden wijze gevierd. Lennart had geen zin om dat op grootse wijze te doen. Hij had wat moeite met die vijf voor zijn leeftijd, maar het etentje met vrienden had hij gezellig gevonden. Voor Lennart geen opgeblazen Abraham in de tuin. Hij hield het graag beschaafd.

Zou hij nu ook vinden dat een man op zijn leeftijd een nieuwe liefde behoorde te hebben die op zijn minst tien jaar jonger was? Had dat ook iets met beschaving te maken? Of was dat een cynische gedachte?

Zo zou Lennart het in ieder geval wel noemen. Sinds hij haar een paar weken geleden had meegedeeld dat hij verliefd was geworden op zijn secretaresse Francien, leken ze ineens een verschillende taal te spreken. Ze had hem gevraagd hoe hij de toekomst voor zich zag en of hij werkelijk met Francien verder wilde. Hoewel zij meende dat ze alle recht had om daarnaar te vragen, dacht Lennart daar anders over. Hij verweet haar dat ze op zijn nek zat. Volgens hem had hij tijd nodig om te beslissen hoe het nu verder moest. 'Zesentwintig jaar met jou samen is niet iets wat ik zomaar opzij kan schuiven.'

Moest ze daar blij mee zijn?

Gitta had nooit vriendinnen gehad. Meestal had ze daar geen moeite mee, maar nu had ze behoefte aan iemand met

wie ze haar diepste gevoelens en onzekerheden kon delen. Ze worstelde in haar eentje. Verdriet en woede streden om voorrang, afgewisseld met een vaag schuldgevoel dat ze geen kans wilde geven, maar toch steeds de kop opstak.

De garagedeur stond al open. Lennart zat onbeweeglijk in zijn auto. Ze vroeg zich af waar hij aan dacht.

Zag hij ertegen op dat ze straks aan tafel weer tegenover elkaar zouden zitten zonder gespreksstof omdat elk gespreksonderwerp bij de ander irritatie en boosheid opriep?

Of dacht hij aan Francien?

Gitta voelde haar maag samenknijpen.

Toen hij ineens in haar richting keek, trok ze zich schielijk terug en liep naar de keuken om het eten op te warmen. Terwijl ze daarmee bezig was, drong het tot haar door dat het onlogisch was dat ze het Lennart hier thuis nog steeds naar de zin probeerde te maken. Vriendinnen had ze dan wel niet, maar het was haar volkomen duidelijk dat de meeste vrouwen dit gedrag van hun man niet zouden pikken.

Ze zouden hem het huis uit sturen. Als hij dan zo graag met een jongere vriendin verder wilde, kon hij dat direct doen. Ze zouden schreeuwen en hem overladen met verwijten.

Zij zweeg en besteedde extra aandacht aan haar uiterlijk, alsof ze nog meende dat ze het van Francien kon winnen. Ze had Lennarts secretaresse niet vaak ontmoet, maar ze wist dat ze jonger en vooral mooier was dan zij.

En dat terwijl ze wist dat zij er ook best mocht zijn. Ze was zich vaak bewust van de bewonderende blikken die haar werden toegeworpen.

‘Iedereen met een beetje verstand zal weten dat je geen jonkie meer bent,’ had Axel haar tussen de middag gezegd. Axel had er geen boodschap aan dat ze er nog goed uitzag. Het was haar geboortedatum die telde. Op die manier werd ze met rasse schreden ingehaald door de jeugd. Lennart rekende kennelijk net zo.

Was het niet tragisch? Ze was zevenenveertig en te oud

om nog een leuk boek te schrijven en een goede echtgenote te zijn. Ze werd door zowel haar uitgever als haar man ingeruild.

‘Hoi! Wat eten we?’

Lennart was ongemerkt binnengekomen. Hij stond een beetje onhandig in de deuropening. Ineens had ze er genoeg van.

‘Andijviestamppot. Je kunt jezelf wel redden, denk ik? Ik ga nog een poos werken. Mijn uitgever wil graag snel een nieuw boek. Ik ben mateloos populair aan het worden.’

Ze onderschepte zijn verbouwereerde blik en wist zelf niet waarom ze dat laatste erbij had gezegd. Zonder er nog iets aan toe te voegen, liep ze naar boven. Het was een overwinning op zichzelf, maar ze werd er niet gelukkig van. Haar hoofdpijn kwam langzaam maar zeker weer opzetten.

Al zeker een kwartier zat ze achter haar bureau, maar het scherm van haar computer stond nog steeds op zwart. Gitta leunde met haar ellebogen op het bureau, haar pijnlijke hoofd in haar handen gestut. Ze luisterde naar de geluiden die van beneden kwamen. Of beter gezegd, naar de geluiden die niet van beneden kwamen, want het bleef doodstil. Ze vroeg zich af wat Lennart aan het doen was. Zou hij aan tafel zitten? Of zat hij op de bank? Dacht hij na?

Was er iets anders aan de hand?

Hoe langer ze erover nadacht, hoe benauwder ze het kreeg. Hij kon ook onwel geworden zijn. Stel je voor dat zij hierboven bleef zitten, terwijl hij machteloos beneden lag en zij te laat kwam om hem nog te redden.

Ze hield haar adem in. De stilte bleef. Wanneer hij onwel zou zijn geworden, had ze hem toch wel horen vallen? Ineens hield ze het niet meer uit. Ze schoof haar stoel naar achteren en wilde opstaan, maar op hetzelfde moment klapte beneden een deur dicht. In een paar stappen was ze bij het raam. De garagedeur schoof weer open en Lennart reed zijn auto naar buiten. Zonder op of om te kijken reed hij de auto de straat op en scheurde weg. Tergend langzaam schoof de garagedeur naar beneden.

Hij gaat naar *haar* toe, schoot het door haar heen. Je hebt het verkeerd aangepakt. Je hebt hem zelf in haar armen gedreven.

Langzaam liep ze terug naar haar bureau. Ze zette haar computer aan, ging zitten en opende haar laatste manuscript. Peinzend bekeek ze de eerste bladzijde. De letters dansten voor haar ogen.

Stel je voor dat er geen uitgever meer was die dit manuscript wilde? Of erger nog, dat er geen uitgever zou zijn die haar nog wilde?

De gedachte aan een lange avond in haar eentje benauwde haar. Ze stond op en nam in de badkamer nog een paar paracetamols in. Opnieuw nam ze achter haar computer plaats, en steunde met haar hoofd in haar handen. Af en toe kneep ze haar ogen dicht om haar gedachten op afstand te houden, die haar vertelden dat Lennart nu wel bij Francien zou zijn. Ze zag voor zich hoe ze hem zou kussen en met haar vreemde handen zijn vertrouwde lichaam zou vasthouden.

Ze beet op haar lip.

Vertrouwd?

Stelde ze haar huwelijk met Lennart nou niet te rooskleurig voor? Zesentwintig jaar samen, maar hoe vertrouwd waren ze met elkaar? Hoe goed kenden ze elkaar? Onrustig schoof ze op haar stoel heen en weer.

Hoe kwam ze de avond door?

Ze zou naar bed kunnen gaan, maar ze wist zeker dat ze geen oog dicht zou doen. Voor de zoveelste keer wreef ze over haar voorhoofd. Een wandeling zou haar misschien goeddoen. Het weer was uitnodigend genoeg. Via het geopende raam kroop de geur van een barbecue naar binnen, stemmen verraadden dat er nog veel mensen buiten zaten. Bij haar moeder zou ze een kopje koffie kunnen drinken. Dan zou ze meteen kunnen vertellen dat Lennart en zij waarschijnlijk gingen scheiden, dan had ze dat maar weer gehad.

Het zou haar een stroom verwijten opleveren, maar alles was beter dan dit. Voordat ze de computer afsloot, checkte ze haar mail. Zonder interesse bekeek ze de afzenders. Er waren via Facebook veel reacties binnengekomen nadat ze

vanochtend had gemeld dat ze een afspraak met haar uitgever had over het manuscript dat ze had ingeleverd.

'Ik kijk er nu al naar uit,' schreef iemand. Ze reageerde er niet op, verwees de reclamemailtjes naar de prullenbak, en opende het mailtje van een zekere G. Stockhuijzen. Waarschijnlijk een fan. Misschien wilde iemand haar vragen voor een lezing. Ze fronste haar wenkbrauwen toen ze de afzender onder aan het bericht zag: Gijsbrecht Stockhuijzen. Een fan zou het niet zijn. Die waren zonder uitzondering vrouwelijk. Maar je wist het nooit. Het zou wel leuk zijn als er nu eens een man interesse toonde. Nieuwsgierig las ze vanaf het begin:

Beste Gitta,

Je zult je wel afvragen: wie is dat ook alweer, Gijsbrecht Stockhuijzen?

Ik geef het toe, het is heel wat jaren geleden dat wij elkaar leerden kennen in het Museum voor Land- en Volkenkunde in Rotterdam, waar je stage kwam lopen. Ik hield me daar vooral bezig met Nieuw-Guinea.

Het moet eind jaren zeventig zijn geweest.

Via een vriendin in Bali met de naam Van Zomeren kwam jouw naam ter sprake en een reeks herinneringen passeerden de revue. Via internet ontrolde zich jouw briljante carrière. Mes compliments!!!

In 1984 vertrok ik naar Portugal en via Indonesië en Spanje woon ik nu in Saint Cyprien Plage in het zuiden van Frankrijk.

Ik zou het heel leuk vinden je weer eens te ontmoeten. Mocht je plannen hebben deze kant uit te komen... je bent van harte welkom. Het is heerlijk toeven aan de Middellandse Zee.

Ik kan je meenemen naar Céret, een Catalaans dorp waar Picasso heeft gewoond, en de badplaats Collioure, waar Picasso en Matisse hebben geschilderd. Of wat denk je van een dagtocht naar Barcelona, dat zo helemaal Gaudí uitademt. Jarenlang heb ik hier als gids gewerkt, dus ik kan je er veel over vertellen.

Het zou heel leuk zijn iets van je te horen.

Hoe kwam die man erbij?

Gijsbrecht Stockhuijzen. Ze kauwde en herkauwde zijn naam om tot de conclusie te komen dat ze die naam werkelijk nooit eerder had gehoord. En zij als stagiaire in het Museum voor Land- en Volkenkunde in Rotterdam eind jaren zeventig? Toen zat ze op de lagere school, zoals die destijds nog heette. Wat een bizarre mail.

Ze drukte op beantwoorden en begon aan een mail terug:

Geachte heer Stockhuijzen,

Uw mail verraste mij en ik vrees dat ik u moet teleurstellen. De Gitta van Brussel waarover u het hebt, ben ik niet. In de jaren zeventig was er voor mij nog geen sprake van een stage: in die tijd zat ik op de lagere school. Wel jammer, want een vakantie in Zuid-Frankrijk zie ik best zitten.

Zuid-Frankrijk...

Ze was er nog nooit geweest, maar ze zag de azuurblauwe Middellandse Zee voor zich. Even weg van dit alles.

Meteen riep ze zichzelf tot de orde. Wat een belachelijke gedachte. Het werd tijd dat ze even een frisse neus ging halen.

Snel typte ze de laatste regels.

Ik hoop dat u de Gitta van Brussel die u bedoelt nog kunt vinden, maar dat zal via wat googelen best lukken. Ik wens u veel succes!

Met vriendelijke groet,

Gitta van Brussel

Ze drukte niet op de verzendknop voordat ze haar computer afsloot.

VERDER LEZEN?
BESTEL HET BOEK

Waarom zou ze het eigenlijk *niet* doen?

Wanneer Gitta per e-mail een bijzondere uitnodiging ontvangt van de heer Gijsbrecht Stockhuijzen, is haar na een paar zinnen al duidelijk dat er sprake is van een misverstand. Normaal gesproken zou ze dat meteen laten weten, maar ineens komt er een andere gedachte bij haar op. Waarom zou ze niet ingaan op zijn uitnodiging? Ze kan net zo goed doen alsof ze de vrouw is die Gijsbrecht van Stockhuijzen van vroeger meent te kennen. Dan kan ze even mooi bijkomen in Zuid-Frankrijk, waar hij haar vraagt naartoe te komen. Lang geen slechte deal. Maar het loopt allemaal heel anders dan ze had verwacht.

Greetje van den Berg ontving zelf een e-mail die lijkt op de mail die Gitta krijgt in *Villa Esperanza*. Ze deed er niets mee. Alhoewel: in haar fantasie deed ze er een heleboel mee! En die fantasie werd *Villa Esperanza*.

Z&K

ISBN 978 94 0191 147 4 NUR 344

9 789401 911474

www.romanserie.nl